

Príbeh z karantény

Príbeh z karantény

Každý aktuálne vie aké sú tieto časy s COVID-19 náročné pre fyzické či psychické zdravie. Ja Vám teraz porozprávam čo sa mi prihodilo počas karantény.

Zo začiatku som si z karantény nijako nelámam hlavu. Povedal som si, že však to nič nie je, aspoň nemusím chodiť do školy a budem môcť dlhšie spať. Pravda však bola niekde úplne inde. Bola to katastrofa... Online vyučovanie bolo na začiatku veľmi kostrbaté a slabé. Dost' dlho trvalo, kým sme si všetci (deti, učitelia aj rodičia) zvykli a hlavne sa zhodli na jednej forme (kam, kedy, ako posielat' DÚ, cez ktorú aplikáciu sa budeme učiť, atď.). Teraz je to trochu lepšie i keď máme iba tri vyučovacie hodiny za deň, čo je podľa mňa málo lebo jedna hodina trvá iba 35 minút. Veľa toho na vyučovaní za ten krátky čas nestihneme prebrať a potom sa musíme o to viac učiť po skončení online vyučovania. Treba si dopísať poznámky a spraviť si samozrejme aj domáce úlohy. Viem, že niektorým mojim spolužiakom to takto vyhovuje mať málo hodín ale oni nechápu, že potom je toho viacej na DÚ a menej času na hranie sa a voľno. No a tu niekde sa začal aj ten môj problém. Keďže som cez deň presedel za počítačom a úlohami 6/7 hodín (aj s prestávkami na jedlo) nevedel som sa dlho sústrediť na jednu vec a chcel som sa hrať alebo si pozerať videá od oblúbených YouTuberov. Mal som pri sebe aj mobil takže som to mal ako urobiť. Začal som podvádzať a klamať rodičov, keď sa pýtali čo robím, povedal som, že si robím úlohy... ale v skutočnosti som sa aj tajne hral alebo pozeral videá.

Toto pre mňa znamenalo šťastie = hrať sa s kamošmi na mobile alebo tablete, vtedy som bol vo svojom vymyslenom svete a bolo to super.

Nevedel som sa premôcť nepozerať videá alebo sa hrať a tak som presedel za stolom nie 6/7 hodín ale niekedy až 10 samozrejme s prestávkami na jedlo a venčenie psa. Bolo to strašne veľa a rodičia ma už podozrievali, že toľko úloh a učiva nám predsa nemôžu učitelia dávať a mamina bola nahnevaná, že nemám vôbec čas sa ani zahrať, čítať knihy alebo byť dlhšie vonku/aspoň na záhrade.

Lenže ona vtedy ešte nevedela, že ju klamem a popri učení sa a úlohách som si dával dlhé prestávky (hodiny) na to tajné hranie sa a videá. Dohovárala mi, že sa s tými úlohami strašne suchcem keď ich robím tak dlho a z detskej izby ma presunula do kuchyne aby ma mala na očiach. Trošku som sa s tým časom zlepšil ale stále som sa aj tajne hral, keď ma nevidela a mala inú prácu. Učím sa veľmi dobre a škola ma aj celkom baví, iba pár predmetov nemám rád. Znamky mám skoro všetky jednotky, takže to je okej.

Takto sa to vlieklo približne necelý rok až kým sa mojim klamstvám "podlomili nohy" a bol som v pasci.

- Musíš povedať pravdu- vírilo mi v hlave. A tak som niekedy začiatkom tohto roka povedal rodičom celú pravdu. Mamina sa rozplakala a mali sme spolu všetci veľmi dlhý a vážny rozhovor. Hnevali sa na mňa, že som im pravdu nepovedal už skôr ... ale ja som vedel, že potom budem mať videá aj hry zakázané a tak som vyčkával. Moji rodičia sú dosť prísni a zásadoví ale dobrí. Vždy mi hovoria aby som za nimi prišiel ak niečo potrebujem alebo aj keď som smutný alebo veselý.

Rodičia mi pomáhajú sa tej škaredej veci = závislosti na mobile a tablete zbaviť.

Pochopil som, že šťastie nie je iba to, keď sa môžem hrať a pozerať nejaké videá, ale šťastie je to, keď svoj čas trávime spolu ako rodina a napríklad sa hrávame rôzne stolové hry, ktoré milujeme alebo keď som s priateľmi, ktorých mám rád a oni mňa tiež.

Šťastie teraz beriem ako veľmi vzácne, ktoré nemá každý.

Je veľa detí, ktorých rodičia nemajú čas im kontrolovať úlohy, alebo im s nimi pomáhať, učiť sa, či ich skúšať básničky, pretože teraz ešte viac pracujú aj z domu.

Majú veľa povinností a musia stíhať popri práci aj domácnosť a maminy teraz veľa varia a upratujú a tatinovia viacej pracujú až do noci ako ten môj. Je to ťažké pre všetkých. Viem, že niektorí moji spolužiaci a aj kamoši školu a učenie aj úlohy dosť zanedbávajú (veď aj ja som tiež) a lákadlom sú hry či videá ... už sme veľmi dlho doma. Ja nemám súrodencia ale máme psíka, ktorého veľmi ľúbime a on nám tú lásku vracia späť. Mám šťastie, že ho mám a som za to rád.

Niekedy som lenivý ho ísť vyvenčiť ale potom keď som s ním vonku, si uvedomím, aké mám vlastne šťastie, že žije s nami.

Zobrali sme si ho pred tromi rokmi z útulku ako maličké šteniatko. Vychovávali sme ho od jeho cca 3 mesiacov. Beriem ho ako svojho štvornohého malého súrodencia/bračeka. Je s ním aj veľa zábavy a rád sa s ním hrám. Naučil som ho zopár povelov a to ma teší.

Tu sa môj príbeh končí. Šťastne.

Stále sa ešte zo závislosti od hier a videí dostávam a ešte nejaký čas budem, pretože je to veľmi náročné odolať. Občas sa mi aj teraz stane, že sa zabudnem na mobile či tablete, ale viem, že sa polepším, lebo aj chcem a pretože mojim šťastím je moja rodina a náš psík Frankie.

Tento príbeh je od začiatku do konca podľa skutočnosti čo sa mi stalo počas pandémie COVID-19.